

CHRIS PANATIER

„V tomto dobrodružství připomínajícím *Stopařova průvodce po Galaxii* se svérázná science fiction setkává s absurdním humorem.“
Den of Geek

v v o v
ŠŤŮRAŘI

HOST

Stringers

Copyright © 2022 by Chris Panatier

All rights reserved

Cover pictures by iStock.com / Cylonphoto and Geshas

Translation © Zdeněk Polívka, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1876-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-1877-7 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1878-4 (MobiPocket)

Všem děckám, co kdy byly na koberečku u ředitele.

ZDE ODPOČÍVÁ BEN SULLIVAN.
ZEMŘEL VE VESMÍRU. NEDOKÁZAL
OTEVŘÍT SKLENICI OD OKUREK.

KAPITOLA PRVNÍ

Jim je zas v krámě. Jim koupí tak velký kulový.

„Brýtro, Bene,“ pozdravil Jim.

Jima jsem měl vždycky rád, ale ten chlap snad v životě neko-
ketoval ani s nákupem špulky obyčejného návazce 5x.

„Chystáš se k vodě?“ zeptal jsem se a vyklopil lupu na kšil-
tu svojí čapky.

„Jo,“ odpověděl, zatímco ohmatával pár tenkých háčků po-
věšených na stojanu.

„Víš, že jsou na prodej, že jo? Můžeš si je koupit za penízky
a budou tvoje už na věky věků.“

Jim neodpověděl a šinul se k dalšímu stojanu s potřebami
na muškaření, které taky nakonec nekoupí.

Sklopil jsem sklíčko a vrátil se zpátky k vázání žluté mušky.

„Hej,“ ozval se Jim přesně v momentě, kdy jsem se zabral
zpátky do práce. „Jakže to nadáváš tý mušce, cos udělal pro
Winstona Hollymeada? V jednom kuse vo ní mele. Valí do mě
nesmyslný čísla. Prejže jedenáctikilovej vytřenej mořčák. V Paw-
nee?“ posměšně si odfrkl. „To mi nějak neštymuje.“

Přezíravě jsem se uchechtl nad Jimovým podceňováním mojí
práce. Ono by to štymovalo, kdybys toho o chytání nenadrže-
nejch ryb věděl tolik co já. „Alfa torpédo není jen na mořčáky,“
vysvětloval jsem a pokrčil rameny. „Zabere ti na něj jakákoli vy-
třená ostnoploutvá ryba. Milujou patentky.“

„Já tě nechápu, kluku.“

„Je mi devětadvacet.“

„Alfa torpédo? Takhle se přece žádný normální mušky nemenujou.“

„Normální zákazníci zas většinou něco kupujou. To jsou ale paradoxy.“

Líně ukázal prstem na můj vázací svěráček. „Tak mi uotej jeden ten torpédáckej tentononc,“ poručil si pánovitě, jako bych byl nějaký jeho říční šerpa.

„Jasňačka, Jime,“ já na to. „A bude libo zaplatit, nebo jenom rezervovat až do skonání světa?“

„Zaplatím, jesi bude za něco stát,“ odvětil a namířil si to k východu. Rukama se opřel do dveří, otevřel je a zůstal stát, napůl venku, napůl uvnitř, elektrický zvonek pištící mu v sebevražedné smyčce nad hlavou.

„Jaks vůbec přišel k takovejmhle znalostem vo tření říčníků? Vytáhls vůbec kdy paty z Kansasu?“

No, mohl jsem mu říct pravdu. Vybalit na něj všechno, co vím — předvést mu, že moje znalosti *dalece* přesahují oblast rybí soulože. Jen tak namátkou jsem mu mohl povykládat o ploštěncích *Macrostomum hystrix*, kteří se reprodukují tím, že si soustají vlastní kebuli. Říká se tomu hermafroditická traumatická inseminace. Taky jsem mohl dodat, že obojetní červi nejsou jediný druh, co se podobným praktikám oddává. Mořští slimáci, taky hermafroditi, si šukají hlavy *navzájem*.¹ Dělalí si to rozdvojeným ocasem, jednomu z jehož konců se říká „penisový háček“. Mohl jsem Jima vzít na vyhlídkovou jízdu po třídě Mammalia, do doupat hrabošů prériových, kteří spolu žijou v něžných monogamních vztazích, pokud se tedy sameček neztríská, v kterémžto případě se začne honem shánět po anonymních šukačkách. Totálně bych ho zkratoval odhalením, že škvoři mají dvě péra.² Že delfíni ojedou prakticky cokoli. Všeko tohle bych na něj mohl vychrlit, jenže pak bych mu možná

1 *Siphotperon* druh 1. — *Tak a je to tady, machrování učenýma jménama.*

2 Mají záložní lofas pro případ, že by se první zlomil.

musel vysvětlovat, odkud to všechno vím. A to já nedokážu. Takže jsem mu pověděl čistou pravdu. „Prostě to vím, Jime.“

„Jo tak, to ty internety,“ odpověděl si sám. „Tak zatím, kluku, stavím se za pár dní.“

Sklopil jsem zvěšňovák. „Měj se, Jime.“

Popravdě jsem Jimovi tu jeho totální nedotčenost záviděl, tu schopnost vypočítet se z obchodu zpátky do světa a klidně si pokračovat v životě, zatímco ten můj stagnoval na místě. Kamkoli jsem se vrtnul, moje mozkovna šla se mnou, napraná nekonečnou zásobou všelijakých libůstek ze světa fauny, kterými mi zamořovala myšlenky. Nemělo to vysvětlení, ani žádný jednoznačný zdroj. A bývalo by to naprosto k ničemu, kdybych nepracoval v krámě s rybářskými potřebami a v jednom kuse nevymýšlel další finty, jak přimět vyšukaný ryby, aby zabraly na falešné broučí larvy.

Žádný fanatik do muškaření nejsem. Jenom se na nic jiného nedovedu soustředit.

V jednom kuse na mě dotírají hejna vlezlých myšlenek a i ten sebedrobnější podnět vyloudí neodbytný komentář odkudsi ze záhybů mojí mozkovny.³

Co vám říkám? Zkousím to odfiltrovat, jenomže přeladit se na jinou frekvenci je dost fuška, když vaše hyperaktivní kedlubna občas myslí zadnicí.⁴

Dveře se opět rozvřeštěly, jako by se jim kdosi sápal po krku. Ve sklíčku zvěšňováku se objevila mamutí žlutá skvrna, kterou jsem okamžitě identifikoval jako svého kámoše Pattona, zkouřence a povaleče na plný úvazek. Nehulil z vlastního rozhodnutí — tedy, jeho rozhodnutí to bylo, ale nedělal to *jenom*

3 Koaly a koalovití mají mozky bez záhybů. Je to stav nazývaný lisencefalie. — *Zabte mě!*

4 Jsem jenom destilovaná verze tebe, kámo. Navíc zadky můžou být velice užitečné. Obří kalifornská mořská okurka, *Apostichopus californicus*, zadnicí jí a zároveň dýchá.

proto, aby se zkouřil. Tráva mu fakt pomáhala fungovat. Patton byl jediný člověk na světě, o kterého se pokoušela paranoia, jediné když zkouřený nebyl. Jen tak mimochodem, gandžu většinou opyluje vítr, ne včely.

Patton zaujal vážný postoj a pokynul mi rukou jako při televizním kvízu. „Do jakého řádu spadá *D. sylvestris*?“

„Na tohle teď nemám náladu, chlape.“

„*Hymenoptera*,“ hrdě si odpověděl na vlastní otázku.

„Jak dlouho jsi musel drezurovat těch svých osm neuronů, než sis to zapamatoval?“

„Nějakou chvíli to zabralo,“ odpověděl vesele a odkudsi z pačesů vytáhl jointa.

„Tady to hulit nemůžeš.“

„To vím.“ Přičichl k jointu a vrátil ho zpátky do svého chomáče slámy.

V rámci jednoho z mnoha pokusů rozšířit mi obzory se mě Patton snažil dotlačit, abych se přihlásil do vědomostní soutěže (další otázku za tři sta, pane moderátor!) v domnění, že vydělám bambilion dolarů.

Jaksi mu ale nedošlo, že na to, abych vyhrál, by musely být všechny soutěžní kategorie z přírodních věd. O všem ostatním vím velký kulový.

No dobře, ještě ledacos vím o hodinách. Obzvláště o hodinách náramkových. Uf. Tohle už je fakticky trapný.

Kdyby vědomostní oblasti byly vysokoškolské obory, tak bych studoval entomologii se specializací na broučí sex a k tomu bych měl jako vedlejší obor hodinářství.⁵ Hlavně starožitné kusy — cokoli staršího než tři dekády. Představte si, že pokaždé, když vidíte hodinky, vám hlavu zaplaví podrobnosti o tomhle konkrétním modelu a vám jsou přitom hodinky i zajímavosti o nich naprosto ukradené. Rolexky za šest táců, co každý den naberou pět vteřin, jsou ještě pořád považované za fungující

5 Horologii.

v mezích tolerance. To je víc než tisíc dolarů za každou vteřinu, co šlohnou Univerzu. Astronauti z NASA, co přistáli na Měsíci, nosili Omegy Speedmaster, všichni až na Neila Armstronga, který si je nechal uvnitř lunárního modulu jako záložní. Hodinky ve vitrině skoro vždycky ukazují za deset deset nebo za deset dvě, protože jejich ručičky pak tvoří smajlíka, nenápadné vnaďítka na potenciálního zákazníka. Pocházím snad z rodiny hodinářů nebo obchodníků se starožitnostmi? Ani nápad. Prostě to jenom vím. A je to vyčerpávající.

„No, když se k tomu nemáš, tak to aspoň nauč mě, krucinál,“ naléhal Patton. „Buď můj kvízovej *sensei*. Všechny svoje znalosti prostě přesypan semhle.“ Poplácal se pracnou po spánku.

„Spousta místa.“

„Přesně, takže se nemáš na co vymlouvat. No tak, kámo. Vyhrávat televizní soutěže je jedinej způsob, jak splášit dost chechtáků, abych si založil vlastní tým Formule jedna.“

„Ne.“

„V kolik máš padla?“

„V sedm.“

„Co se pak trochu vodstřelit?“

„Nemůžu, mám toho moc.“

„Zase deš bádat? No tak, kámo, každěj večer?“

„Vždyť mě znáš,“ bránil jsem se.

„Jenže dneska je pátek. Páááááteček.“

Zpražil jsem ho důležitým kukučem.

„No tak fajn,“ vzdal to. „Přívál se k nám zejtra ráno. Tetička Lisa nám udělá empanády s chorizem a ohřátejma fazolema a můžem si zahrát Simona.“⁶

6 S původním Simonem přišel Milton Bradley v roce 1978 a později se ho ujalo Hasbro. Herní zařízení má tlačítka čtyř barev: červenou, modrou, žlutou a zelenou, první barva začíná vpravo nahoře a zbytek následuje po směru hodinových ručiček. Tlačítka doprovázená příslušným tónem se postupně rozsvěčují v náhodném pořadí a úkolem hráčů je tuhle sekvenci do puntíku zopakovat.

„Tetička ohřívající zmražený empanády v mikrovlnce se nepočítá jako příprava snídaně. Ty fazole si klidně nechám ujit. Ale Simon zní super. Přijdu.“

„Bájo!“ Natáhl se přes pokladnu a poplácal mě po spodní straně panděra, které mi přetévalo přes přezku opasku. Vpálil jsem mu to otevřenou dlaní rovnou na solár, až k mému uspokojení chytil druhou o stojánek ověšený hlásiči záběru. „Héééééj,“ vydral ze sebe, ale svůj trest přijal.

„Už žádný plácání po špecích, kristepane. Chovej se jako dospělej, chlače.“

Odbelhal se od stojanu a s otupělým šklebem se vydal směrem ke dveřím. „Oukej, kámo, ať je po tvým. Hasta mañana.“⁷

„Čaues.“

„Uvidíme se zejtra na empanádách.“

„Jasný, měj se.“

Potřeboval jsem do knihovny, ale taky jsem chtěl dorazit mušku, co jsem měl zrovna rozdělanou — Hutchovu chmýřenku — pro jednu z nejfajnějších místních muškařek, a s trochou štěstí moji budoucí nevěstu, Agátu Jensenovou. Na Britských ostrovech se používala k chytání pobřežních mořských pstruhů, ale taky dost připomínala chrostíky, kterými se ládujou zdejší slunečnice velkoploutvé, *Lepomis macrochirus*. Když jsem je před rokem začal vázat, místní se jich nemohli nabažít a majitel obchodu, taky Jim — říkám mu „Majitel Jim“ — z toho byl úplně vedle. Už bych je dokázal vázat i ve spánku: háček velikosti 4, černá vázací nit 8/0, červený návazec, paví paprsek, černobílé pírkó a stříbrný drátek na šrafování. Muškaři mají věčně na mušce nějaký další zlepšovák (jak taky jinak, že?) a kvůli téhle chmýřence se postupně vykašlali na svoje stříbrné chrostíky, co se tradičně používají, když nahazujete na ryby, kterým chrostíci šmakují.

7 Španělština. — *Ne, vážně?!*

Uvázal jsem černé pírkó na raménko háčku, pořádně ho obmotal nití, abych vytvaroval hmyzí „hlavičku“, a nakonec jsem těsně pod lopatku kápl korálek lepidla.

Když jsem zamykal krám, měl jsem třicet minut do zavíračky v knihovně, což bylo v klídku, protože jsem věděl, že objednaná knížka už tam na mě čeká. Skočil jsem do ojetého Subaru, co jsem si pořídil, jakmile jsem dokončil střední. Tenkrát jsem se od Pattona nechal navést do toho, abych ho pořádně vytunil, jako že v něm budeme o víkendech závodit — představa, která se kvůli našemu vytíženému huličskému harmonogramu pořad jaksi ne a ne uskutečnit. Místo toho jsem teď jezdil v káře, která zněla jako vyžínač v chemickém hajzlíku. Aspoň byla rychlá, do knihovny jsem to zvládl za šestnáct minut, teda aspoň podle mých digitálních Timexů za pětadvacet babek, co nenabírají pět vteřin za den na rozdíl od jedné nejmenované luxusní značky, co je „v mezích tolerance“.⁸

„Bene!“

„Knihovníku Ludlowe!“ zařval jsem a začal imitovat Schwarzeneggerův taneček s mečem z Barbara Conana. Ludlow jako barbar trošku i vypadal, pokud byste bicáky napumpovali nugátem a koženou zbroj prohodili za černý lak na nehty.

„Mám tady tu tvoji knížku. *Rezervováno pro Bena*,“ oznámil mi a nalakovaným nehtem poklepal na papírek s poznámkou připlácnutý na knize.

„To je super. Díky,“ řekl jsem a namířil si to k výpůjčnímu pultu.

Ludlow už se chystal knihu projet skenerem, ale napřed se zarazil, aby prostudoval obálku. Svůj dlouhý černokněžnický pačes si přehodil za ucho. Úplně jsem viděl, jak se mu v hlavě líhne otázka. No vida, už ji tu máme. „Studuješ na psychiatra, Bene?“

8 Rolexky. — *Nekecej!*

„Ech, ne, nestuduju, Ludlowe.“ Ani jsem se nesnažil svoji odpověď nějak dál vyplávat, koneckonců moji výpůjční historii moc dobře znal.

„Takže jenom koníček? Dálkové vnímání? Jasnouzřivost?“

„Tak trochu jako ty tvoje týdenní seance,“ nabídl jsem. „Zpovídáš takhle všechny zákazníky?“

„Jen když to vypadá, že se oddávají čarodějnictví.“

„Bojíš se, že tě nepozvu?“

„Mluvím tu,“ ztišil hlas, „o *okultních* vědách.“

Nevěřicně jsem se na něj podíval. „Viděl ses někdy?“

Dotčeně se odtáhl. „Já jsem goth, Bene, žádnej wiccan.“ Mrtvolně sinalou rukou mi přes pultík přisunul knihu.

„Dám na to propříště bacha,“ ujistil jsem ho, sbalil knihu a zaťukal si prstem na spánek. „Tvoje tajemství je u mě v bezpečí.“

* * *

Auto vburácelo na štěrkovou příjezdovou cestičku domu, ve kterém jsem si pronajímал krcálek nad garáží. Otevřel jsem dveře auta do ohlušujícího rachotu *Neotibiden linnei*,⁹ jejichž sborové skřípění připomínalo smyčcový heavymetalový orchestr pod taktovkou matky přírody. I když tahle analogie za moc nestojí, protože stridulaci — vyluzování zvuku třením pevných částí těla o sebe, který vzdáleně připomíná zvuk smyčce přejíždějícího po strunách — provozují cvrčci, zatímco cikády jsou spíš perkusisti. Zvuk totiž vydávají pomocí vibrování membránovitých orgánů na svém exoskeletu nazývaných činely.

No, venku byl zkrátka rámus.

Novou knihu nesoucí název *Ovládněte své vnitřní síly, část IV: dálkové vnímání a jasnouzřivost* jsem odhodil na hromadu podobných titulů tyčící se vedle mého pracovního stolu a potichouč-

9 Pro laiky známé jako cikády.

ku se nenáviděl za to, že vůbec některou z nich vlastním. Jak jsem si tu svoji sbírku měřil očima, začínal jsem docela chápat Ludlowovo načtení z čarodějnictví. Na kraji stolu se dokonce povalovalo několik svíček s náboženskou tematikou, ale ty už tu byly přede mnou. Pravda, čas od času jsem je sice zapálil, ale jenom kvůli atmosféře, ne pro ceremoniální účely.

Po cestě k ledničce jsem se na moment zastavil u masivní skulptury z lega, která během několika posledních měsíců vyrostla na konferenčním stolku. Rodiče si moje stěhování vyložili jako pobídku k zahájení nevzrušené likvidace všeho, co jsem kdy vlastnil, včetně mamutí kádě přetékájící plastovými kostičkami. Původně jsem se jich chtěl zbavit, ale jednoho dne jsem je takhle začal skládat dohromady a najednou, no, prostě a jednoduše mě hraní s legem uklidňuje a pročišťuje mi hlavu, a ano, táhne mi na třicet. Bezmyšlenkovité vršení kostiček na sebe se co nevidět zvrhlo do stavby monstrozního monumentu uprostřed obýváku, který připomínal jednu z těch naježených námořních min usazenou na golfovém týčku. Sehnul jsem se k hromadě, popadl šedý dílek osm na dva a hnědý šest na dva, překryl čtyři tuplíky a s uspokojivým *cvak* jsem je zaklapl do sebe. Svůj výtvar jsem pak přidal na monstrozitu tyčící se přede mnou.

V lednici byl zbytek kuřete s kapustou, které jsem ohřál, utopil v barbecue omáčce a začal je do sebe házet vařečkou, zatímco jsem na svůj majstrštyk vršil další kostičky lega. Zastával jsem anulovací dietu, která vám umožňuje ládovat se všemožným hnusem, jen když ho pak vyrušíte něčím zdravým. Usoudil jsem, že kapusta vyruší zítřejší snídaňové empanády.

S vařečkou v zubech jsem si přitáhl notebook a klepnutím ho přivedl k životu. Takže, proč že jsem to vlastně rozfofroval jeden knihovní průkaz za druhým v honbě za knížkami o parapsychologii? Proč jsem většinu večerů brouzдал po knihovnách a pak ještě trávil hodiny na internetu?

No, má to co dělat s hodinkami a šoustajícími brouky. Od malička se mi v hlavě zjevovaly drobné útržky všemožných

informací dávno předtím, než jsem se je vůbec měl jak dozvědět. Jedna z možností bylo déjà vu, jenže já déjà vu zažil a na moji zkušenost úplně nepasovalo. Z déjà vu se člověk nic nenaučí. Je to jenom vágní vzpomínka, která se rozplyne skoro stejně rychle, jako se objeví. Mně se ale dělo něco jiného. Něco, co se dalo zopakovat. Co šlo ověřit. Věděl jsem věci, o kterých jsem neměl mít ani tušení. Samečci vroubenkovek druhu *Jadera haematoloma* jsou totální kanci, schopní šoustat až jedenáct dní na jeden zátaň, jenom proto, aby samičku náhodou nestihl oplodnit někdo jiný. Šoustačka jak z podělaného *National Geographic*, co? Tohle by prostě nikdo neměl jen tak vědět.

Rodičům netrvalo dlouho, než si všimli, že je se mnou něco špatně. Jakmile jsem začal mluvit, v tu ránu se ze mě začaly sypat střípky obskurních informací, jejichž pravdivost se dala s trochou snahy ověřit, ale které jsem tou dobou prostě neměl jak znát. Rodiče si ze začátku prostě říkali, že nejspíš budu extra pozorný posluchač. Možná jsem prostě sem tam pochytil nějakou tu perličku ve frontě v samošce. Mimina koneckonců věčně něco papouškují. Jenomže jak jsem se pomalu batolil do předškolního věku, začínalo být jasné, že o náhodě tu nemůže být ani řeč. Místo nějaké té občasně libůstky jsem byl schopný do nejtěsnějších podrobností odrecitovat sexuální praktiky pisivek brazilských. Mezi sousta makaronů se sýrem jsem stíhal napasovat informaci o tom, že samička pisivky je obdařená pérem, kterým *vybírá sperma* ze samčí vagíny. Vzpomínám si, že rodiče byli tenkrát natolik vedle z vědeckého žargonu, až se zapomněli pozastavit nad tím, že u večere blábolím cosi o hmyzím nádobíčku.

Ani jsem se nenadál a už mě lifrovali na kontrolu k pediatrovi, jestli je jako se mnou všechno v pořádku,¹⁰ odkud jsem pokračoval rovnou na dětskou psychologii. Rodiče psychologice oznámili, že zaručeně musím být nějaký dětský génius, je-

10 Což nebylo.

nomže tuhle hypotézu rychle rozptýlila už první várka základních testů. Naši přesto tvrdohlavě trvali na kompletní baterii IQ testů. Závěr byl nezvratný: byl jsem zcela průměrný a ničím nevynikající klučina. Prostě jsem jenom odříkával informace a hantýrku přicházející neznámo odkud. Zkusili jiného doktora. Moje výsledky se ještě zhoršily. Byl jsem papoušek, žádné zázračné dítě. I tak ale chtěli odpovědi. A já taky.

Na touchpad mi s plácnutím přistál chrchel kapusty a kuřete ve tvaru vilejše. Položil jsem vařečku k okraji notebooku, malíčkem žvanci pomohl zpět na palubu a hodil ho do sebe.

Rodiče k objasnění mého stavu prošli snad každou sebevyšší nutější a sebeobskurnější teorii, dokonce mě osočili, že si snad sám potajmu čtu knihy. Číst na tajňačku? To fakt někdo dělal? Já teda určitě ne: měl jsem co dělat s hraním videoher a ládováním se sladkostmi (ty jsem pak vyvažoval dalšími laskominami).

Rodiče se v honbě za finální odpovědi nakonec dostali až do, díkybohu kratičké, maniakální fáze. Celý dům byl přeplněný knihami o nadaných dětech, od skutečných géniů jako Bobby Fischer,¹¹ Blaise Pascal¹² a Maria Agnesiová¹³ až po případy zcela paranormální — děcka zmítaná duchy historických postav, které se zatvrzele bránily překročit řeku Styx. Rodiče začali sjíždět psychofonii,¹⁴ retrokognici,¹⁵ přenos myšlenek,¹⁶ jasnozřivost¹⁷ a samozřejmě dálkové vnímání.¹⁸

11 Nejmladší americký šachový šampion ve věku čtrnácti let.

12 Francouzský vynálezce a matematik, sepsal pojednání o projektivní geometrii, když mu bylo šestnáct.

13 Řešila složité matematické problémy ve spánku.

14 Duch promlouvá skrz médium (v tomhle případě skrz mě).

15 Znalost dávných událostí, o kterých subjekt nemohl nic vědět ani je jinak uhádnout.

16 Lékařský termín pro „posedlost“.

17 V podstatě vševědounost, jen s troškou víc vonných tyčinek.

18 Vědomí něčeho, co člověk nemůže napřímo zakoušet. Občas známé i jako MSV, tedy mimosmyslové vnímání. — *Vědecky taky jako „snůška keců“.*

Každá rovná plocha v přízemí našeho domu byla jeden celý rok pokrytá krystaly. Místní televize o nás dokonce natočila reportáž. S gustem jsem tenkrát moderátora zpráv o počasí obohacoval zcela věrohodným a zevrubným popisem cvrččí sexuální výbavičky, zatímco se nervózně usmíval do kamery. Smršť lokálního věhlasu odezněla stejně rychle, jako se přihnala, a ve čtvrté třídě už ze mě byla jen místní kuriozita, kterou lidi zaregistrovali a obratem na ni zapomněli. Novota postupně vyvanula. V jednu chvíli si z vás učitelé sedají na zadek a vzápětí už vás posílají do ředitelny za to, že jste se jim pokoušeli ozřejmit, kterak se motolice jaterní šíří pomocí ovčích hoven. Nemohl jsem si pomoci. Snažit se v sobě udržet všechno, co můj mozek bez ustání produkoval, byl druh mučení. Moje hlava byla varná konvice plná páry a moje pusa hubice.

Rodiče si nakonec udrželi přičetnost a spokojili se s tím, čím jsem byl. Žádnou nemocí ani ničím podobným jsem koneckonců netrpěl, prostě jsem to měl v hlavě jenom trochu divně zapojené. Možná nějaká mutace. Něco, s čím člověk mohl frajeřit na mejdanu. Jako ty lidi, co mají hyperelastické klouby nebo umějí vystrčit oči z důlků. Rodiče to prostě přestali řešit.

Já to nedokázal.

Člověka můžete v klidu vyignorovat. Nandáte si sluchátka, a pokud mu to pořád ne a ne docvaknout, tak ho prostě pošlete do háje. S mozky je to ale jinak.¹⁹ Jste jako rukojmí v divadle, co musí sledovat nefiltrovanou verzi sebe sama. To moje „já“, co mi trůní v makovici, je totálně užvaněný všeználek. Jsem uvězněný s někým, kdo v jednom kuse nezavře zobák. Jako takový ten týpek ve frontě na kafe, co neustále potřebuje ventilovat svoji vášeň pro obrázky z latěčka. A teď si představte, že ho máte v kebuli, jenže místo o srdíčkách ze zpěněného mléka

19 Nám to nedocvakne *nikdy*.

vám vykládá o precizních hodinových mechanismech a ozubených vagnách bělásků řepových.²⁰

Moje jediná úleva je spánek, ale i tam se myšlenky dovedly prosmýknout.

Zapálil jsem si několik svíček, jejichž plamínky prozářily čtyři různé verze běloskvoucího Ježíše, a hupnul na internet, připraven započít večerní pátrání.

Moje vědomosti nebyly žádný dar z nebes. Obsesivně jsem toužil přijít tomu na kloub. Můj život, to byl šílený hon za odpovědmi, který okupoval veškerý můj čas a pozornost na úkor všeho ostatního. Když se pacient probere z narkózy s kusem gázy zašitým do pazoury, aspoň ví, jak se mu tam dostala. Můj stav ale vysvětlení neměl. Na souhru okolností nebo obyčejnou náhodu byl příliš konkrétní. Působilo to... záměrně — nebo plánovaně. Jako by to do mě kdosi uložil. Nebylo to *moje*. A jestli ty znalosti nebyly mojí součástí, byl jsem vůbec sám sebou? Byl jsem snad experiment? Něčí projekt nebo hračka? A proč? Neměl jsem páru. Proto jsem nepřestával hledat.

Jak říkám: není to žádný dar. Je to invaze.

20 Zrovna jsem si to představil.